

Cast off Skin (Yukiko Shinozaki en Heine Røsdal Avdal) FOTO: THOR BRØDETSKIFF

—maar opgeladen met een toonkracht die paradoxaal genoeg juist alles te maken heeft met de kloof tussen het getoonde en het niet-getoonde, het geziene en het ongeziene lichaam.

Hier het publiek, daar de twee performers; hier twee observeerbare 'buitenlichamen', daar twee onmogelijk te kennen 'binnenlichamen'. Wij hier, zij daar: over deze onoverbrugbare kloof ging *Cast off Skin*. Het is alles bij elkaar genomen een binnen de podiumkunsten héél traditionele thematiek: 'schijn' versus 'zijn', personage versus acteur,... En dus ook: waargenomen versus beleefd lichaam.

Publiek versus intiem lichaam, aan- versus afwezigheid: gezicht versus ogen.

Klanklandschap

Voor haar micrologische spankracht (deze voorstelling moet het inderdaad van immer verschuivende details hebben), en vooral ook haar abstracte melancholie, is *Cast off Skin* veel dank verschuldigd aan de klankband van Bart Aga. Die articuleert de getoonde bewegingen op een erg effectieve manier. Soms ondersteunen de geluiden, ritmes of melodieën de gedante teneur, even vaak nemen ze daar subtiel afstand van en verandert de relatie tussen klank en

beweging in een gaping. Soms transformeert die scheur in een heuse kloof: de klankband neemt het voortouw, de dansende lichamen verdwijnen in de soundscape. Neem bijvoorbeeld de eerder beschreven scène waarin Yukiko Shinozaki en Heine R. Avdal met volle borst vooruit het uitspansel boven het podium contempleren. Je ziet gezichtloze lichamen die aan en af lopen, je hoort nerveuze drum 'n' bass (over muzikale zenuwachtigheid gesproken: ik weet nooit goed waar de grens richting jungle wordt overschreden). Die twee lichamen lopen behalve in zichzelf—in hun eigen ondoordringbaarheid—ook verloren in de geënceneerde muzikale omgeving. Of liever, precies omdat de klankband dat 'onthoofde' lopen zo strak omwikkelt, zelfs opzuigt, wordt het beeldend effect ervan gekwadeerd. *Bodies lost in space, bodies lost in sound: nobodies*—anonieme lichamen, maar dan enkel voor zover ze van buitenaf worden bekeken, in de blik van het publiek verschijnen. Zoveel is zeker: *Cast off Skin* gaf (mij) te denken. Niet dat het een quasi-perfecte voorstelling is.

Tweemaal gaat deze voorstelling uit de bocht, tweemaal verongelukt ze; tweemaal wordt ze al te theatraal. De eerste keer valt de schade nog mee. Na goed een kwartier—na de eerder beschreven scène van vormeloos, ja spastisch aandoende vloerbewegingen—knielen Yukiko Shinozaki en Heine R. Avdal rechts achteraan het podium neer, de ruggen alweer naar het publiek gekeerd. Langzaam maar zeker ontvouwt zich zoiets als een voetenchoreografie: twee paar 'achtervoeten' die tintelen, met bewegende tenen of voetzolen. Het is zonder meer een mooie scène. Maar binnen de totale context van de voorstelling is het een al te direct statement, een enigszins bruuskerende aanspreking van ons, het publiek.

'We tonen u al bewegend de onmogelijkheid om u onze identiteit als bewegers te tonen': dat is de

hoofdboodschap van *Cast off Skin*. Maar waarom dan die supertheatraal overkomende scène—het tweede moment dat het misgaat, en deze keer ook echt—waarin kledingstukken aan en uit worden getrokken? Toch hopelijk niet omdat de makers de noties van 'huid' en 'kledij' zozeer met elkaar associeerden dat ze de titel van hun werk al te letterlijk namen (de eigen huid afpellen = uit de kleren gaan)?

Twee schoonheidsfoutjes dus. Ze lijken mij niet los te staan van het eerder aangekaarte probleem in heel wat acteurs- of dansersvoorstellingen, dat van de afwezigheid van een controlerend oog, van een verwacht publiek. Want in de twee scènes van daarnet richt *Cast off Skin* zich al te nadrukkelijk tot de zaal, alsof de voorstelling zo alsnog een in de overige delen manifest gebrek aan publiek contact wil compenseren. En dat terwijl die juist op een fascinerende wijze het 'gebroken' karakter van deze verhouding ensceneren!

Na de voorstelling vertellen Yukiko en Heine mij dat ze zelf zo ook hun twijfels hadden over beide momenten, vooral dan over de aaneen uitkleedsce. *Too literal*: een al te directe evocatie van de titel van de voorstelling, inderdaad. Maar zoveel lag al vast, het was gewoon onmogelijk om die verkleedsce te schrappen zonder niet ook de globale opbouw van de voorstelling te hypothekeren. Ik knik begrijpend, want ik ken het probleem. Tenslotte heb ikzelf ook al meermaals wat mindere tekstpassages gedoogd for the sake of the whole. Misschien zelfs in deze recensie? ●

Rudi Laermans

CAST OFF SKIN

CHOREOGRAFIE EN DANS: Yukiko Shinozaki en Heine Røsdal Avdal
MUZIEK EN TECHNIEK: Bart Aga
LICHT: Ralf Nonn en Leo Preston
PRODUCTIE: BIT-Teatergarasjen (Noorwegen) en Dans in Kortrijk (België)